

Iz življenja in sveta

Romeo in Julija v indijski menažeriji

Nenavadna tragedija ljubezni med levjino in tigrom

Rai Bahdur B. K. Bose, vodja velikega zoološkega vrta v Kalkuti pripoveduje v nekem angleškem listu presretno ljubzensko zgodbo med prekrasnim tigrom in levjino, ki je bila ponos njegove menažerije. Obe živali sta bili občinstvu dobro znani in obiskovalci zoološkega vrta so se lahko na lastne oči prepričali o tem, kar pripoveduje pisec.

Leta 1926, so ujeli v Himalaji prekrasnega mladega tигра. Postal je plen lovcev čisto po naključju. Zaprli so ga v kletko, ki je stala poleg kletke levjega para. Mladi himalajski divjak se je kmalu udomačil in je postal skoro krotak, kar se le poredkoma primeri. Oboje, ki je streglo živalim, ga je imelo zelo rado in tudi tiger je vzljubil svoje strežaje.

Kmalu pa so opazili, da leži tiger najraje v železni pregraji, ki meji na sosedno kletko levjega para. Ni trajalo dolgo, pa je začela tigrja posnemati še levjina, in sicer je najraje ležala ob palicah, ki so se dotikale tigrove kletke. Levja je to jezilo. Šapal je po kletki sem in tja, kakor bi hotel pokazati, da je razdražen. Toda levjina se ni zmenila za njegovo nejevoljo. Začela je koketirati s tigrom. Z njim sta se gladila, stikala glavi in tičala po cele ure skupaj. Za ljudi, ki so prihajali v menažerijo, se nista zmenila dosti; zanemarjala sta celo hrano, ki so jo jima pokladali.

Ko je vodstvo menažerije videlo, da levju ni všeč obnašanje družice, je skušalo stvar popraviti na ta način, da je nabavilo mlado tigrjo, ki naj bi odvrnila himalajskega krasotca od levjine.

Zaman vsak poskus! Tiger se je zmešnil za tigrjo toliko kolikor levjina za levo. Tedaj so prišli na misel, da bi kazalo tigrja in levjino ločiti. Tehnične težave pa so bile skoro neizvedljive; vodstvo menažerije ni imelo na razpolago nove kletke in tako je ostalo vse tako, kakor je bilo.

Levi, ki je cele tedne zadrževal izbruh svoje togote, je nenadoma posbesnel. Vrgel se je na nezvesto levjino in jo je napadel. Strežaji so posegli vmes, oteli napol razmesarjeno družico levo iz šap ter jo prenesli v bolnico za živali. Tam je podlegla zadanim ranam. Ko je tiger videl, da so mu vzeli levjino, ni hotel nekaj dni jesti. Čakal je, da mu vrnejo drago levjino, katero pa so medtem že pokopali. Ker je bilo sedaj dovolj kletk na razpolago, so levo odpeljali, da ne bi prišlo do spopada med njim in tigrom. Tiger je začel nato zopet jesti, vendar je ležal po cele dneve v kotu kakor ubit. Od časa do časa se je naslonil na železne palice sosedne kletke, v kateri je živela levjina. Neko jutro so ga našli — mrtvega.

Ve rinarji so raztelesili žival, da bi dognali vzrok smrti. Imeli so zelo težko stališče. Naposled so izjavili, da je tiger poginil zaradi neke žledodene bolezni. Oboje menažerije pa je bilo drugega mnenja: trdilo je in še sedaj govori vseprek, da je tiger poginil od žalosti nad odvdeno levjo nevesto. To sodbo je tudi usvojila zgodba, ki jo danes lahko bereš na palicah kletk, kjer sta se znašla in prenašala mu ljubezni tiger in levjina.

Dva ljubljena angleškega kralja

O boleznih angleškega kralja Jurija V. se piše v zadnjem času manj kakor prve dneve. Sedaj teče že 7. teden kraljeve bolezni, ki je tako naglo prišla domov prestolonaslednika Edvarda. Waleski princ ima polne roke dela; tudi v primeru, če kralj ozdravi, bo izvrševal svoje regentske posle še naprej, saj ni niti misliti, da bi kralj tudi v najsrečnejšem slučaju ozdravel. Njega prijel takoj ta delo, ki mu ga nalaga njegov položaj.

Po zadnjih poročilih iz Londona so pritegnili h kraljevi postelji še enega zdravnika, ki je po številu enajsti. Ta zdravnik je večak v biokemiji in še zelo mlad; prekoračil je jedva 30. leto. Poklicali so ga zaradi tega, da bo dozirjal kalcij, s katerim hočejo okrepiti kraljevo kri. Baj je to sredstvo kralju najpotrebnejše za obnovo njegovih moči.

Ves čas, odkar kralj leži, ni videl svojih dveh ljubljencev, ki sta, kajpada, iz živalskega sveta. Prvi je pes, foksterijer, in slihi na ime »Snip«, drugi papagaj iz daljne Avstralije. Krstili so ga na žensko ime »Šarlota«.

Kralj je poprej vsak dan prebil po kako urico v družbi svojih ljubljencev. Odkar pa ga je prikovala bolezen na posteljo, ne smeta k njemu ne Snip, ne Šarlota. Prve dni kraljeve bolezni je Snip stražil zvesto pred gospodinjstvom; vrati; vstopiti ni smel. Ko je videl, da ga ne puste k gospodu, je žalostno cvilil po hiši.

Nekoč se je skušal Snip preriniti k gospodarju skozi noge zdravnikov, ki so prihajali od konzultacije. Toda padlo so ga krepke roke in ga odrinile v stran. Pustili pa so ga na hodniku, kjer straži še sedaj pričakujoč, da nekega dne uzre svojega gospodarja. Snip je prve dni kraljeve bolezni žalosten ležal in ni hotel nič jesti. Niti zalajal ni na številne profesorske kraljeve obiskovalce, čtožen je buljil pred se in le tu in tam časih zarenčal.

Šarlota je seveda manj bistroumna od Snipa in ni pokazala tolike žalosti. Prve dni, ko je ležal kralj v postelji, je kričala. Hotela je pač priklicati kralja, s katerim sta se imenito zabavala. Potem pa se je zadržala v vsakega prišleca, ki je stopil v hišo: »Kje je polkovnik?« To vprašanje je namreč imel kralj Jurij vedno na ustih. Če si ji približala kdo iz kraljeve okolice, je jezna in si puli perje od ogorčenja. Pomiri se samo takrat, kadar stopi k nji kraljeva mala nečakinja Elizabeta in ji ponudi košček sladkorja, katerega razseja vedno z nepopisnim zadovoljstvom in ga pozoblje do zadnjega drobčka.

Turška princesa milijonarka

Turška princesa Medžide Mustafa, snaha bivšega sultana Abdula Hamida, je bila v zadnjem času predmet raznih škandaloznih afer. Zivela je v Budimpešti kot filmska igralka in je pred kratkim od tam neznanu kam izginila, ne da bi poravnala nekih svojih dolgov. Budimpeštansko državno pravdnstvo je izdalo za njo tirnico. Sedaj pa je prejel nje impresarij Friedrich Peter iz Angora obvestilo, da je turška vlada dvignila zaporo nad imetjem njenega očeta, ki je znašalo nekaj nad 2 milijona dinarjev v naši valuti. Tako je sedaj rešena vseh skrbi in se je takoj pokazala. Človek le toliko velja, kolikor pod palcem ima. Na impresarijevo intervencijo je državno pravdnstvo tirnico umaknilo in dovolilo princesi povratek v Budimpešto, ker je sporočila, da hoče poravnati vse dolge. Ti dolgov pa niso bili niti tako veliki. Znašali so okrog 500 pengöv — komaj 4500 do 5000 Din.

Kleopatra, dekle s krokodilsko kožo

V Pragi razkazuje ta čas neko cirkusko podjetje novo svetovno čudo, »senzacijo 20. stoletja«, imenovano »Kleopatra, dekle s krokodilsko kožo«. Firbec se v takšnih situacijah nikoli ne odpove svojim pravicam in tako je razumljivo, da se ga tare pred razkazovalnico vse črno in gosto. Neki list je napravil dovtip, da so posebno, dame zainteresirane na »senzaciji«, ki jo hodijo gledat z nevoščljivimi očmi. In to je razumljivo, saj morajo pretečiti toliko — seveda krokodilskih — solz, da pridejo samo do majhne torbice iz krokodilove kože, dočim se tu lahko postavi ena njih vrstnica, kar s celo toaletto iz tega dragocenega materiala. Toda dovtipnost te mine takoj, pravi isti list, če vstopiš in si čudo sam ogledaš. Gre namreč za nesrečnico, ki boluje na grdi kožni bolezni. Ljudje so strašno surovi, da si iščejo zabave in dobička na takšen način.

Zaroka, ki je padla v vodo

Miss Mercedes Gleitze, ki je zaslovela, ko je preplavala Rokavski preliv, se je, kakor znano, zaročila z nekim častnikom britanske kolonialne armade, ki ga ni še nikoli videla. Nedavno je prišel presrečni zarocenec na dopust iz Indije v Evropo, da bi osebnostno spoznal svojo nevesto. In ko ga je Gleitze spoznala, je rekla, da se razroči, ker ji je morje ljubše od moža, ki si ga ni izbrala po srcu, ampak po pismu.

Zima je končno tu . . .

In v Parizu delujejo javne peči, ki so postavljene na ulice ter nudijo premrlim mladoletnim priložnost, da se malo ogrejejo. Evo tipičen prizor z zimске ulice v francoski prestolnici.

Novoletna voščila — potrata časa

Fašistični duce si je letos za novo leto izmislil originalno okrožnico, ki prepoveduje zanašanje čestitanje k novemu letu v Italiji. Mussolini je poslal okrožnico vsem državnim tajnikom, prefektom in podprefektom. V poslani pravi, da se z voščili potratijo preveč časa, za katerega je prikrajšana stranka, pa tudi država. Fašizem potemtakem ne bo več začel nobene ga leta s srečo, ampak kakor bodo nanesle razmere.

Novoletna racija v Ameriki

Na novega leta dan je prohibicijska policija preiskala vse predele New Yorka in je aretirala 1000 pijancev. Vendar ni postopala povsod enako: v milijonarski četrti je pijance usmerila v stranske ulice, kjer so se prestopkarji poskrili. Tudi v Filadelfiji je bil lov na alkoholičarje; v roke policije je prišlo 125 oseb — v primeri s številom prebivalstva dokaj majhen odstotek.

Policija, ki preiskuje vsebino parnikov, je na novega leta dan ustavila neko ladjo, prihajajočo s Kube. Zaprtila je na njej 155 sodov žganja. V vsakem sodu je bilo 454 l. pičaje. Vrednost tega plena znaša nad četrt milijona dolarjev.

Mussolini razlaščuje

O metodah, ki se jih poslužuje fašistična Italija v boju proti narodnim manjšinam, je sodba sveta že kolikor toliko zaključena. Pametni možgani so

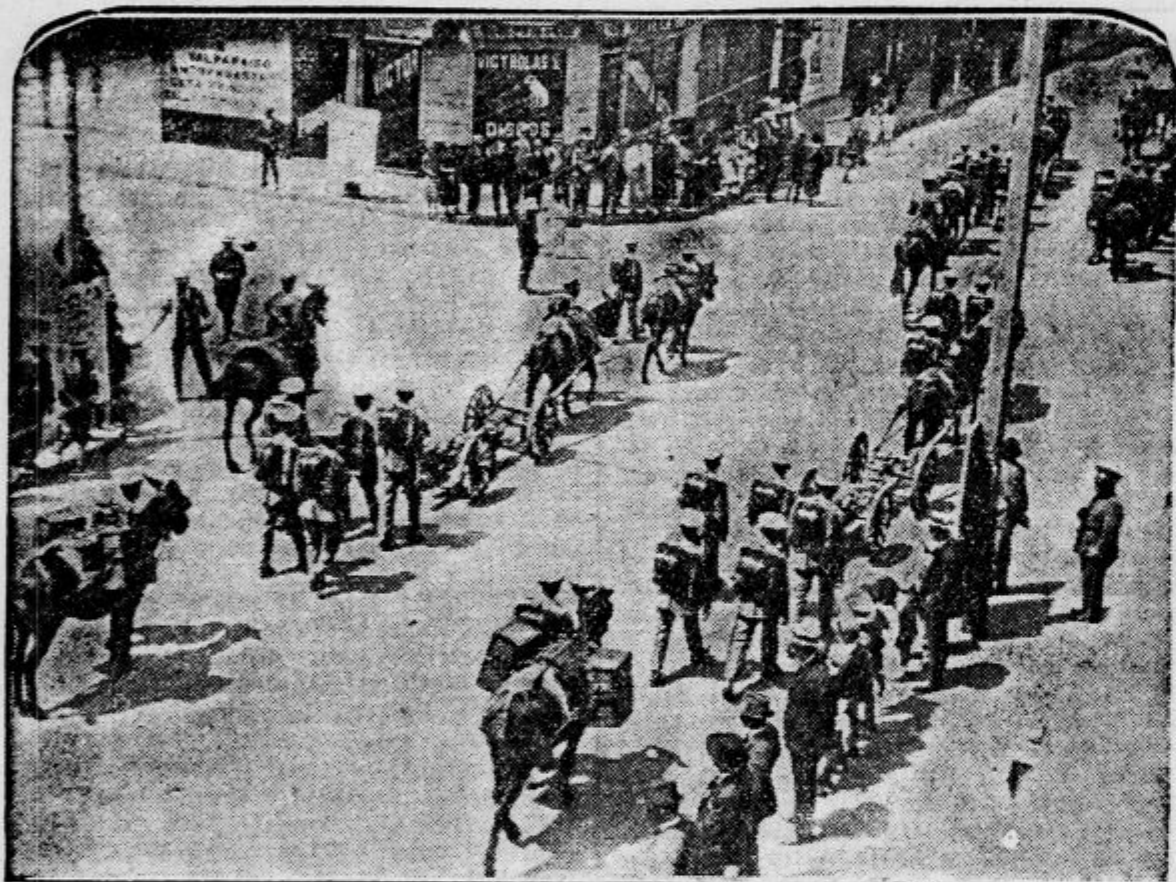
Kdo bo naslednik madžarskega rablja?

Ko je pred kratkim umrl madžarski državni rabelj Gold, je budimpeštanska vlada razpisala natečaje za novega rablja. Prejela je ogromno število ponudb in se ni mogla doslej odločiti še za nobeno. Zdaj poročajo iz Budimpešte, da ima največ izgledov za nasledstvo Golda njegov dosedanj pomočnik Pavel Balazs, ki je zaenkrat še pomožni delavec pri kulisah v nekem gledališču. Možno torej namerava na tančno preobrniti svoje življenje: mesto da bi spuščal kulise navzdol, bo vlekel obsojence navzgor.

Ne mučite Vaše dece z ribjim oljem in emulzijami, ki diše po ribjem olju.

EMALT

je prašek, ki ima zelo ugoden okus in jemlje suh ali raztopljen v mleku. Prireja se iz dr. Wanderjevega sladnega ekstrakta in garantiranih 30 % ribjega olja ter je posebno prikladen za vse one, ki ribje olje sploh težko prenesejo in ga ne morejo uživati. Dobi se v vseh lekarnah v velikih zavirih po 42 Din, v malih pa po 25 Din.

Prizor iz bolivijsko-paragvajskega konflikta

Bolivijsko gorsko topništvo delirja v La Pazu pred odhodom na fronto.

Mož kot glavni dobiček v loteriji

Tragično-resen načrt varšavski vladi

V zadnjem desetletju se trudijo skoraj vse evropske države, da bi nadomestile zgubo na človeških življenjih, ki jih je zahtevala vojna, in predvsem, da bi zajezile stalno padanje števila rojstev. Premiranje rodbin s številnim »blagoslovom«, davek na samce (sedaj, vsaj v niški oblasti, celo pri nas), papirnate navedbe in grožnje — nič se ne zdi raznim vladam premalo brihtno ali premalo izvedljivo, da bi ne bilo vredno poskusa. Ljudje pa — seveda trmasti in se ne dajo kar tako prepričati, da je njihova dolžnost spravljati otroke na svet, dokler je svet tako urejen, da se baš v odločilnih krogih požre na materialno in moralno zagotovilo znosnega življenja, sedanjih in bodočih generacij. Na kratko rečeno: Ljudje dandanes niso več tako naivni, da bi smatrali za nekaj brezpogojno koristnega in lepega pomnoževati svoj rod z nesrečniki, ki bodo imeli isto ako malo zadoščenja in lepega od življenja kakor n. pr. dandanašnji rod v splošnem.

Vendarle se pojavljajo vedno novi izumitelji idej, ki menijo, da je mogoče to vprašanje rešiti mimo glavnega vprašanja, s kurioznimi predlogi. Zadnji takšen izumitelj se je pojavil na Poljskem in se imenuje Adalbert Golka-Golkovski.

Adalbert Golka-Golkovski je opazil, da bolha poljska država na kroničnem pomanjkanju moškega spola. V Varšavi n. pr. pride šele na dve celi in tri četrtine ženske eni moški. Dve celi in tri četrtine ženske na enega moškega je v računu zelo preprosto, v praksi pa ne vejetno komplicirano. Ne glede na to, da bi se morali marsikakšni možje na Poljskem iz formalno aritmetičnih razlogov zadovoljiti z enočetrtinsko, dvečetrtinsko ali tričetrtinsko ženo, se zgodi vendarle dostiokrat, da stopita dve ženski — in med tema — more biti le ena poročenka — s kakšnim moškim v znani »trikot«, da o tričetrtinski ženski sploh molčimo, ki si mora poleg možja iskati še lastno zadnjo četrtino. Tako je posledica vseh teh tužnih celih in četrtinskih dejstev na zadnje ta, da je veliko

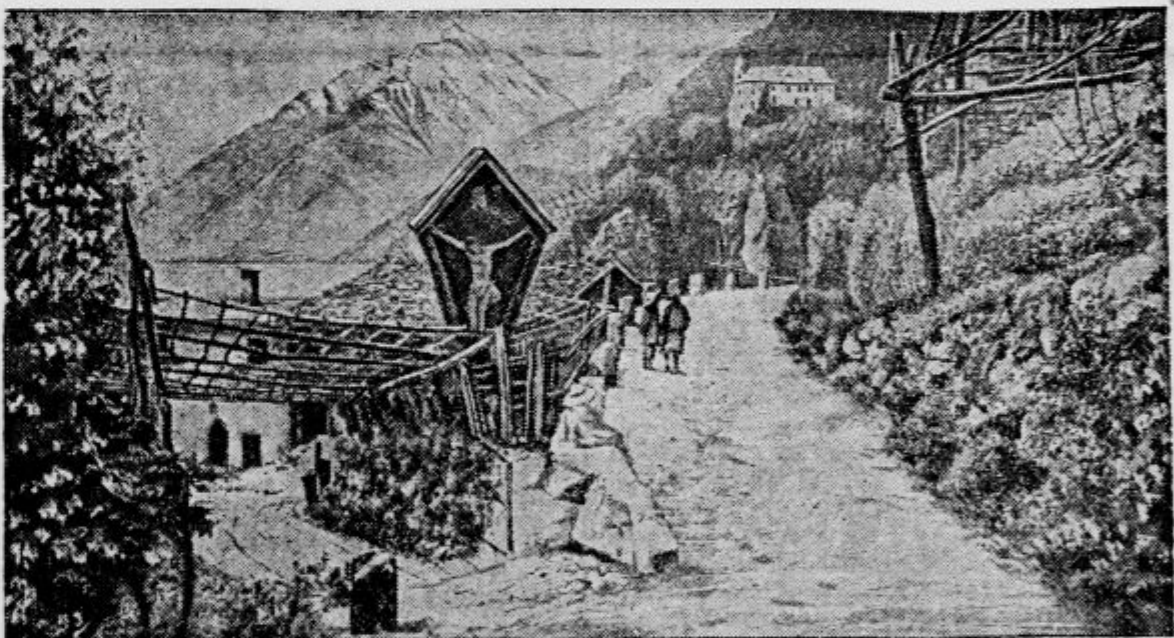
število žensk obsojeno na večno samskost. Znano pa je, da možje, kjer imajo veliko izbero, izbirajo tako dolgo, da ne izberejo na zadnje — nič. Tu se je pojavil Golka-Golkovski v notranjem ministrstvu z načrtom, da bi izbere ne prepuščali moškim, temveč neizprosni usodi in obliki državne loterije, čije glavni dobiček bi bil samec — mož. Za eno dveh zlotov bi poizkusila neozmenjena ženska svojo srečo in če bi zadela, bi bil »dobiček« obvezan vzeti jo v zakon. Za vsak razred, t. j. za vsakega moškega, ki bi hotel fungirati kot dobiček, bi izdali 30.000 srečk, srečka po 2 zlotov, to je 60.000 zlotov. Teh 60.000 zlotov bi po končani loterijski proceduri ostalo njegova last — z ženo-dobičeljico vred. Za takšno ceno bi se morda res marsikdo premislil: ostati samec in ne bi »dal tako natanko na to, kakšna je ženska ki bi mu bila po usodi odločena za družico skozi življenje. Golka-Golkovski se je že premislil; dokaz v tem, da se je ministrstvu ponudil kot prvi kandidat na mesto dobička. In v teh 60.000 zlotih je bržkone iskati tudi razloga, da se je odločil odelovati pri reševanju človeškega rodu — mimo glavnega vprašanja.

Berlinski trehuh

V božičnem tednu so snedli v Berlinu 300.000 gosi in za 18.000 stotov karpov. Moke so porabili Berlinčani v teh dneh za 18.000 stotov več nego v običajnih tednih, a čokolade so kupili za nekoliko milijonov funtov. Tudi v Parizu so se ljudje v tem času dobro imeli. Samo na velikem trgu so kupili za 600.000 kg perutnine in za 25.000 kg divjadi.

Vizum se odpravlja

S 1. januarjem 1929. sta odpravili medsebojni vizum Jugoslavija in Češkoslovaška. V kratkem se odpravi vizum tudi med naslednjimi državami: Avstrija, Madžarska, Nemčija in Italija. Bil bi res že skrajni čas, da bi ta način policijskega nadlegovanja sploh izginil iz Evrope.

Dolina Adiže blizu Siegmundskrona,

kjer je fašizem oropal 2000 nemških malih kmetov zemlje in samostojnosti. V ozadju na desni grad Tirol, sedež nekdanjih tirolskih grofov, ki so dali deželi tudi ime.

si tudi že davno na jasnem, kam te metode vodijo, samo fašistična Italija je v svojem besnem, megalomanskem šovinizmu nesposobna, da bi znala izračunati posledice svojih krivičnosti in grozodejstev. Zdaj prihaja iz Rima vest o novem grozodejstvu, ki spominja na najtemnejše čase srednjega veka. Tokrat je naperjena proti južnotirolskim nemškim kmetom, a ni dvoma, da ga bodo preizkusili tudi nad našim življenjem v zasedenem ozemlju. Mussolini je izdal zakon, ki omogoča razlastitev zemlje v melioracijske svrhe.

ne zemlje. Pripomniti je treba, da so ti kmetje takoj vložili sami po sebi načrte za melioracijo teh tal, ko so zavohali, kam pes taco moli. Toda oblasti so šle preko teh načrtov in so zemljo oddale bivšim italijanskim bojovnikom. Videti je torej, da jim gre samo za izpodrivanje domačega življa in za naselitev tuje zemlje s pionirji poitalijančevanja. Za nameček daje zakon oblastim pravico razlastiti tudi obdelano zemljo in tako je pričakovati, da ne bo v kratkem v Poadižu nobenega sledu o tamošnjem avtohtonem seijskem ljudstvu.

Trije primeri letošnjih ženskih zimskih plaščev

